

Arrest

nr. 294 080 van 12 september 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 maart 2023 met referentienummer 107865.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 mei 2023.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Irak, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig vierde verzoek om internationale

bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geoordeeld dat er geen geloof gehecht kon worden aan het door verzoeker voorgehouden verblijf in Saqlawiya gelegen in de provincie Anbar voor zijn komst naar België, en bijgevolg evenmin aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd in het arrest nr. 250 093 van 26 februari 2021.

In zijn tweede verzoek baseerde verzoeker zich op dezelfde motieven die hij reeds eerder aanhaalde, legde hij bijkomende verklaringen daaromtrent af en legde hij documenten neer om dit te ondersteunen. Nadat het CGVS zijn verzoek niet-ontvankelijk bevond, verwierp de Raad zijn beroep in arrest nr. 270 666 van 29 maart 2022 wegens het laattijdig indienen van het verzoekschrift.

In het kader van zijn derde verzoek haalde verzoeker aan dat hij verzwegen had dat zijn vader ten tijde van het regime van Saddam Hoessein werkzaam was bij de Speciale Garde en vermoord werd door milities. Hij legde eveneens documenten neer om dit te ondersteunen. De commissaris-generaal verklaarde dit verzoek niet-ontvankelijk daar deze elementen de kans op internationale bescherming niet aanzienlijk groter maken, onder meer omdat deze niets veranderen aan de appreciatie van het CGVS en de Raad, met name dat er geen geloof gehecht kon worden aan zijn recente herkomst uit Saqlawiya in de provincie Anbar en dat er dus bijgevolg evenmin geloof kon gehecht worden aan de problemen die hij er zou ondervonden hebben. Verzoeker tekende tegen deze beslissing geen beroep aan bij de Raad binnen de wettelijk voorziene termijn.

In het kader van zijn huidig vierde verzoek verklaart verzoeker dat hij in januari en december 2022 doodsb bedreigingen via facebook kreeg van leden van Hashed el Shaabi. Hij liet voorts optekenen dat de beslissingen van het CGVS in het kader van zijn tweede en zijn derde beschermingsverzoek niet naar het correcte adres werden verstuurd waardoor hij niet in beroep kon gaan. Ter staving van zijn verzoek legt hij twee printscreens neer van de dreigementen.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in hier anders over te doen denken.

5. In de mate verzoeker de verwijzing in de bestreden beslissing naar eerder genomen beslissingen aanklaagt, wijst de Raad erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van eerdere verzoeken zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van vorige verzoeken. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt verder genoegzaam dat de commissaris-generaal op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de nieuwe verklaringen en documenten die verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek en dat hij deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Hij heeft aldus wel degelijk een onderzoek gevoerd naar de door verzoeker

bijgebrachte nieuwe elementen. Daarbij komt hij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe elementen en verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

In het bijzonder stelt de commissaris-generaal vooreerst terdege vast dat verzoeker van de beweerde veelvuldige bedreigingen slechts twee printscreens neerlegt, wat de frequentie van de dreigementen die hij zou ontvangen hebben danig relativeert. Voorts heeft verzoeker in het verleden nergens melding gemaakt van dreigementen via facebook zodat het hoogst opmerkelijk is dat hij plotseling in januari en december 2022 zou zijn bedreigd. Verder weet verzoeker niet wie deze personen zijn die hem zouden bedreigen, noch kan hij toelichten waarom hij nu via facebook bedreigd zou worden. Dergelijke messengerberichten zijn niet afkomstig van een objectieve bron. Naast het gegeven dat zulke printscreens eenvoudig via knip- en plakwerk kunnen zijn gemanipuleerd, kunnen dergelijke berichten ook eenvoudig worden geënceneerd en gemanipuleerd. Om deze redenen kan aan zulke stukken maar heel beperkte bewijswaarde worden toegekend.

Gelet op de gedane vaststellingen in het kader van verzoekers vorige beschermingsverzoeken en gelet op voorgaande bevindingen inzake de heel beperkte bewijswaarde van de stukken die hij heden voorlegt in het kader van zijn vierde beschermingsverzoek, zijn deze stukken, wanneer ze worden beoordeeld en gewogen samen met het geheel van zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen, niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van relaas. Deze printscreens vormen dan ook geen elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

De eerdere beoordeling van het CGVS en de Raad dat er geen geloof gehecht kan worden aan zijn recente herkomst uit Saqlawiya in de provincie Anbar zodat bijgevolg er evenmin geloof kan gehecht worden aan de problemen die hij er zou ondervonden hebben, blijft onverminderd gelden.

6. Waar verzoeker bij de DVZ opmerkt dat de beslissingen van het CGVS in het kader van zijn tweede en zijn derde beschermingsverzoek niet naar het correcte adres werden verstuurd waardoor hij niet in beroep kon gaan, wijst de Raad erop dat verzoeker deze grieven diende aan te voeren met de in de Belgische wetgeving bepaalde rechtsmiddelen. Heden ligt een beroepsverzoekschrift voor tegen de beslissing van het CGVS van 20 februari 2023 genomen in het kader van zijn vierde beschermingsverzoek. De bevoegdheid van de Raad is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in het huidig volgend beschermingsverzoek aangehaalde feiten en elementen. Tegen de beslissing van zijn tweede verzoek heeft verzoeker overigens wel degelijk beroep aangetekend, wat impliceert dat verzoeker en/of zijn advocaat deze beslissing ontvangen heeft.

7. Aan verzoekers Iraakse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt evenwel nog steeds niet aannemelijk dat hij voor zijn komst naar België verbleven heeft in Saqlawiya in de provincie Anbar, noch in een gebied in Irak waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Irak kan hier geen afbreuk aan doen. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zou lopen.

8. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van

toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 30 juni 2023 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat de door haar voorgelegde stukken, meer specifiek de print-screens van dreigementen, onvoldoende in rekening werden genomen. Zij volhardt in haar verzoekschrift.”

Uit de gronden van voormelde beschikking, met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing, blijkt dat, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt ter terechtzitting, de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening heeft gehouden met en een onderzoek heeft gevoerd naar de door de verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming voorgelegde stukken. Uit voormelde beschikking blijkt eveneens dat de voorgelegde printscreens van dreigementen wel degelijk werden geanalyseerd, maar dat deze niet worden aanvaard. Het niet aanvaarden van elementen impliceert geen gebrek aan onderzoek en tevens werden de redenen die leiden tot dit besluit afdoende uiteengezet. Zo wordt vastgesteld dat de verzoekende partij van de beweerde veelvuldige bedreigingen slechts twee printscreens neerlegt, wat de frequentie van de dreigementen die zij zou hebben ontvangen danig relativeert. Tevens wordt aangestipt dat de verzoekende partij in het verleden nergens melding heeft gemaakt van dreigementen via facebook zodat het hoogst opmerkelijk is dat zij plotseling in januari en december 2022 zou zijn bedreigd, dat zij niet weet wie de personen zijn die haar zouden bedreigen en dat zij evenmin kan toelichten waarom zij nu via facebook zou worden bedreigd. Voorts wordt geduid dat dergelijke messengerberichten niet afkomstig zijn van een objectieve bron, dat naast het gegeven dat zulke printscreens eenvoudig via knip- en plakwerk kunnen zijn gemanipuleerd, dat dergelijke berichten ook eenvoudig kunnen worden geënsceeneerd en gemanipuleerd, en dat om deze redenen aan zulke stukken maar een heel beperkte bewijswaarde kan worden toegekend. Hoewel deze motieven blijken uit een eenvoudige lezing, gaat de verzoekende partij hier geheel aan voorbij. De Raad stelt dan ook vast dat de verzoekende partij ter terechtzitting door louter te poneren dat de door haar voorgelegde stukken, meer specifiek de printscreens van dreigementen, onvoldoende in rekening werden genomen, slechts algemene kritiek uit zonder deze in verband te brengen met de concrete gronden van voormelde beschikking. Minstens doet haar betoog hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij slaagt er dan ook niet in het besluit aan het wankelen te brengen dat luidt: *“Gelet op de gedane vaststellingen in het kader van verzoekers vorige beschermingsverzoeken en gelet op voorgaande bevindingen inzake de heel beperkte bewijswaarde van de stukken die hij heden voorlegt in het kader van zijn vierde beschermingsverzoek, zijn deze stukken, wanneer ze worden beoordeeld en gewogen samen met het geheel van zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen, niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van relaas. Deze printscreens vormen dan ook geen elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.”*

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting nog stelt dat zij volhardt in haar verzoekschrift zonder daadwerkelijk haar concrete opmerkingen aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond te formuleren, brengt zij evenmin concrete argumenten aan die een ander licht werpen op hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg op goede gronden vastgesteld dat de verzoekende partij er niet in slaagt een nieuw element aan te reiken in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. De verzoekende partij kan, gelet op de concrete vaststellingen waarbij rekening werd gehouden met de door haar aangevoerde elementen, ter terechtzitting bezwaarlijk ernstig voorhouden dat onvoldoende rekening werd gehouden met de door haar voorgelegde stukken. Zij kan de beoordeling niet ombuigen door het louter uiten van deze kritiek zonder enig concreet element bij te brengen dat aan het vastgestelde afbreuk kan doen. De verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend drieëntwintig door:

M. MAES,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES